

Energie Verslag Nederland 1995

Energiedistributie

<u>Alsnog een subsidieregeling voor elektriciteit uit wind</u>	2
<u>Blokverwarming bij flats, tegen welk gastarief?</u>	2
<u>Groene stroom in opmars</u>	3
<u>Overeenstemming over nieuwe standaardregeling terugleveringen</u>	3
<u>Plannen voor de import en opslag van LNG en aardgas</u>	4
<u>Regels inzake de organisatie van distributie van elektriciteit, gas en warmte</u>	4
<u>Reorganisaties in de distributiesector</u>	6
<u>Resultaten Milieuplan Industrie gepresenteerd door Gasunie</u>	7
<u>Resultaten tweede MAP over 1994</u>	8

Alsnog een subsidieregeling voor elektriciteit uit wind

Augustus 1994 werd een onafhankelijke arbitragecommissie het eens over de hoogte van een standaardvergoeding voor elektriciteit opgewekt met windenergie. De commissie concludeerde dat de vergoeding voor elektriciteit uit windenergie 7,9 cent per kWh moet bedragen, overeenkomstig de standaardvergoeding zoals die door EnergieNed in overleg met vertegenwoordigers van andere terugleveranciers is vastgesteld. De uitspraak was voor windturbine-exploitanten teleurstellend. EnergieNed zou nog wel overleg voeren met Pawex, de belangenorganisatie voor particuliere windmolensexploitanten, over een eventuele subsidie in het kader van het MAP.

In 1995 onderzoekt EnergieNed mede op verzoek van EZ de mogelijkheden tot een aanvullende subsidieregeling voor windenergie. Na overleg tussen EnergieNed en Pawex wordt op 28 september een nieuwe regeling vastgesteld, die door de energiebedrijven uniform zal worden toegepast. Voor bestaande turbines die zijn gerealiseerd zonder subsidie van EZ/Novem blijft het bestaande contract met het energiebedrijf uitgangspunt. Voor windturbines met subsidie van EZ/Novem die in 1995 en 1996 geplaatst worden geldt de standaard terugleververgoeding plus een subsidie van 5,4 cent/kWh. Voor turbines van 1995 komt deze vaste vergoeding neer op 13,3 cent/kWh voor een periode van 10 jaar. Voor turbines die in 1996 worden gerealiseerd geldt de standaard terugleververgoeding van 1996 plus een subsidie van 5,4 cent/kWh, ook gedurende een periode van 10 jaar. Voor 1996 en volgende jaren is de doorsluiting van de energiebelasting in de regeling verwerkt. Voor nieuwe turbines die zonder subsidie van EZ/Novem worden geplaatst biedt de distributiesector gedurende een periode van 10 jaar een vast bedrag per kWh van 16,3 cent. Overigens heeft de regeling geen betrekking op windparken met een vermogen van meer dan 2 MW_e. Voor deze windparken wordt door de exploitant en het energiebedrijf een individuele afspraak gemaakt. EnergieNed geeft aan bereid te zijn om voor 1997 een soortgelijke regeling vast te stellen. Wanneer de sector niet meer over het MAP-instrumentarium kan beschikken en/of de overheid geen bijdragen meer verleent vervalt de regeling voor nieuwe afspraken.

Aan de kop van de Afsluitdijk wordt in 1995 een tiental turbines geplaatst met een vermogen van totaal 5 MW. Bij Kreekeraksluizen worden 26 turbines van elk 500 kW in gebruik genomen. EDON start in 1995 met de uitbreiding van het windpark Eemmond. In totaal worden 94 nieuwe turbines met elk een vermogen van 360 kW geplaatst. In december wordt dit grootste windpark van Europa in gebruik genomen. Eind 1995 bedraagt het totaal geïnstalleerde windproductievermogen in Nederland 249 MW.

Blokverwarming bij flats, tegen welk gastarief?

De Nederlandse Woonbond, de Nationale Woningraad en de NCIV uiten in december in een brief aan de Tweede Kamer, EnergieNed en minister Wijers hun ongenoegen over de tarieven voor blokverwarming. Gasunie brengt de energiebedrijven voor flatcomplexen met een verbruik boven de 170.000 m³ het grootverbruikerstarief in rekening. Uit door de Woonbond verricht onderzoek blijkt echter dat energiebedrijven de huurders van deze flats met blokverwarming het kleinverbruikerstarief in rekening brengen. Naar schatting gaat het om 2750 flatcomplexen met een eigen installatie, waar jaarlijks circa 46,5 miljoen m³ gas in wordt verstoekt. Daarmee zouden de huur-

ders in totaal circa f. 9,3 miljoen teveel betaald hebben. De brief leidt tot kamervragen en overleg in 1996.

Groene stroom in opmars

In 1994 kwam de PNEM met het idee dat het misschien mogelijk zou zijn de eigen klanten de keuze te bieden uit gewone stroom of iets duurdere groene stroom, dat is stroom uit wind, biomassa, water of zon. Uit een marktonderzoek bleek dat de helft van de klanten het redelijk vond als voor die groene stroom rond de f. 20 per maand meer betaald zou moeten worden. In 1995 begint PNEM daadwerkelijk met de uitvoering van het idee en een eerste proefproject in Tilburg blijkt zeer succesvol. PNEM besluit daarop om alle klanten in haar verzorgingsgebied de keuzemogelijkheid aan te bieden. Voor een kWh 'groene stroom' wordt door de consument 27,61 cent/kWh betaald, inclusief btw. Dat is 8,9 cent meer dan een normale kWh stroom; groene stroom wordt echter vrijgesteld van de regulerende energiebelasting, die 3,5 cent/kWh bedraagt. Met de extra opbrengst wil PNEM investeren in uitbreiding van duurzame energie. Een onafhankelijke instantie, het Wereld Natuur Fonds, houdt toezicht op de activiteiten en controleert of er niet meer groene stroom wordt verkocht dan PNEM in werkelijkheid inkoopt of met eigen bronnen produceert. Eind december 1995 zijn er circa 3.500 afnemers van groene stroom. Ondertussen zijn ook EDON en NUON met soortgelijke plannen gestart.

De reacties op het idee van groene stroom verschillen. Men is enthousiast, ziet groene stroom als een mogelijkheid om de ontwikkeling van duurzame energie te steunen of ziet het als een mogelijkheid om het wegvallen van de subsidies op duurzame energie te compenseren. Anderen wijzen er op dat het niet zo mag zijn dat de klant nu een deel van de MAP-doelstellingen op het terrein van duurzame energie financiert. Groene stroom zou moeten leiden tot extra investeringen bovenop de activiteiten die nodig zijn om de in het tweede MAP voorgenomen 2,8% energie uit duurzame bronnen in 2000 te bereiken.

Overeenstemming over nieuwe standaardregeling terugleveringen

De Elektriciteitswet 1989 stelt dat de distributiesector decentrale elektriciteit verplicht moet af nemen en de betreffende producent een vergoeding moet geven die is gebaseerd op de door distributiebedrijven uitgespaarde kosten. Een eenduidige interpretatie van 'uitgespaarde kosten' bleek niet haalbaar, mede gezien de overcapaciteit en de verschuiving van centraal naar meer decentraal productievermogen. Eind 1994 besloten EnergieNed, Vereniging van Afvalverwerkers, Vereniging Krachtwerktuigen, SIGE en het Landbouwschap daarom tot het laten verrichten van een studie inzake terugleververgoedingen. De Commissie Vermeden Inkoopkosten kreeg als doel duidelijk te krijgen in welke mate de kosten van de energievoorziening kunnen worden uitgespaard. In de studie onderzoek worden drie kostensoorten onderscheiden: vaste kosten, capaciteitskosten en variabele kosten. Vaste kosten zijn de kosten die ongeacht de omvang van de elektriciteitsvoorziening gemaakt moeten worden en alleen op de lange termijn uitgespaard kunnen worden. Variabele kosten betreffen vooral de brandstofkosten en zijn volledig uitspaarbaar. Capaciteitskosten hangen direct samen met het opgestelde vermogen en kunnen slechts met schokken worden aangepast. De kostenindeling zoals die in de studie wordt gehanteerd is door EnergieNed gebruikt als uitgangspunt bij het maken van afspraken voor de Standaardregeling Terugleveringen 1996. Op 21 december bereikt EnergieNed hierover overeenstemming met de belan-

genorganisaties van terugleveraars. Voor bestaand vermogen wordt de vergoeding gebaseerd op de capaciteitskosten en de variabele kosten van de productiesector. Voor nieuw vermogen zal een teruglevering tot stand komen op basis van vraag- en aanbodverhoudingen. Dit betekent dat voor stroom uit nieuw vermogen bij overcapaciteit alleen de variabele brandstofkosten worden vergoed.

Plannen voor de import en opslag van LNG en aardgas

Eneco presenteert eind augustus de plannen voor de bouw van een LNG-terminal. Doel is de jaarlijkse aanvoer en opslag van circa 6 miljard m³ vloeibaar aardgas. Eneco heeft voor de uitvoering van de plannen samen met de Amerikaanse brandstofhandelaar Fathom Fuels en het Finse chemiebedrijf Kemira Agro het consortium Gaia Gaz opgericht. Voor de locatie wordt gedacht aan de Europoort, waar Kemira Agro een kunstmestfabriek heeft staan. De plek zou voldoende ruimte bieden en gunstig liggen voor de schepen die moeten afmeren. Afnemers van het gas zullen naast Kemira andere industrieën kunnen zijn en in de verdere toekomst ook huishoudens. Eneco verwacht ook een rol te kunnen spelen bij de distributie van de koude, die vrijkomt bij het opwarmen van LNG. Volgens een eerste schatting zouden de kosten f. 1,5 miljard bedragen. Het consortium studeert nu op de technische en economische haalbaarheid van een dergelijke terminal en hoopt eind 1996 een besluit te kunnen nemen. Met de presentatie van de plannen start het consortium ook de procedures voor een Milieu Effect Rapportage en de aanvraag van benodigde vergunningen.

Drie Zuidnederlandse energiebedrijven, Delta Nutsbedrijven, PNEM en MEGA Limburg hebben plannen om via een in aanbouw zijnde pijplijn tussen Engeland en Zeebrugge en via de 'Zeepipe', die loopt van de Noorse gasvelden naar Zeebrugge, aardgas te importeren uit Groot-Brittannië en Noorwegen. Voor de import van dit gas zou een gaspijp moeten worden aangelegd tussen Zeebrugge en een nader te bepalen locatie in Zeeland. Als belangrijke grote afnemer denkt men aan een nog te bouwen 400 MW warmte/kracht-centrale. Deze centrale in aanbouw is in handen van Elsta, een joint-venture van PNEM (25%), Delta (25%) en Destec (50%). De geproduceerde stoom zal worden geleverd aan Dow Chemical in Terneuzen. De elektriciteit zal gaan naar PNEM (150 MW), Delta (150 MW) en Dow Chemical (100 MW). Voor het gasnet wordt gedacht aan een hoogcalorisch net, het importvolume zal maximaal 5 miljard m³ gas per jaar bedragen. Met zowel de aanbieders als de afnemers lopen nog gesprekken. Met name op de Britse aardgasmarkt is sprake van een overschot en dit zou kunnen leiden tot een lagere gasprijs dan in Nederland geldt.

Hoogovens, dat in 1994 bekend maakte te studeren op de mogelijkheden voor stroomimport en het zelf opwekken van stroom samen met National Power, ziet daar eind 1995 toch van af. De Nederlandse productiesector blijkt een goede aanbieder te zijn met relatief goede productiekosten.

Regels inzake de organisatie van distributie van elektriciteit, gas en warmte

Begin april stuurt minister Wijers de derde nota van wijziging met betrekking tot de Wet energiedistributie naar de Tweede Kamer. Oorspronkelijk doel van deze wet, eind jaren tachtig, was het wettelijk regelen van de reorganisatie van de energiedistributie. In november 1993 liet de toenmalige minister van EZ echter weten dat hij het gezien het voortvarende proces van fusies, schaalvergroting en horizontale integratie

in deze sector niet meer nodig vond dit proces wettelijk vast te leggen. Inzake het toezicht op de uitgaven voor de besparingstaken van de distributiebedrijven en de mogelijke oneerlijke concurrentie van sommige activiteiten die zij ondernemen, werd een wettelijke regeling wel wenselijk geacht. De afgelopen jaren heeft de sector namelijk tal van nieuwe (neven)activiteiten opgestart. Zo verzorgen dochterbedrijven ongeveer de helft van de kabelaansluitingen, wordt geïnvesteerd in vuilverwerkingsinstallaties, worden energiediensten en verhuurmogelijkheden voor energiezuinige apparatuur aangeboden en bieden negen energiebedrijven binnen het samenwerkingsverband Enertel telecommunicatiediensten aan. Deze nieuwe activiteiten hebben geleid tot klachten en kamervragen over oneigenlijke besteding van MAP-gelden, hoge MAP-reserves bij sommige distributiebedrijven en oneerlijke concurrentie van energiebedrijven met installatiebedrijven in de regio.

Omdat de minister oneerlijke concurrentie van distributiebedrijven wilde tegengaan, werd aan EnergieNed en verschillende brancheorganisaties gevraagd hiertoe gezamenlijk een gedragscode op te stellen. Omdat dit niet lukt, besluit de minister in de nota tot het volgende. Een distributiebedrijf mag geen goederen of diensten leveren waardoor het in concurrentie treedt met anderen, tenzij het de levering van elektriciteit, gas, warmte of water betreft, en alles wat daar direct mee samenhangt. Er geldt een aantal uitzonderingen. Diensten zoals besparingsadviezen, die tegen geen of een geringe vergoeding worden geleverd, mag het distributiebedrijf blijven verlenen. Incasso-activiteiten ten behoeve van derden en de uitvoeringen van controles op de veiligheid zal een distributiebedrijf mogen blijven verrichten, daar heeft een ieder belang bij. Ook werkzaamheden aan de technische infrastructuur blijven de taak van de distributiesector. Activiteiten inzake nieuwe technologieën mag de distributiesector tenslotte ook ondernemen. Het gaat vaak om nog niet marktrijpe producten met hoge kosten en risico's, die nog niet worden geïmplementeerd door andere sectoren. De voorstellen uit de nota betekenen dat activiteiten als de verhuur van ketels en geisers, afvalverwerking en telecommunicatie ondergebracht moeten worden in afzonderlijke ondernemingen en dat over deze activiteiten vennootschapsbelasting betaald moet worden. Verder mag een dochterbedrijf niet anders behandeld worden dan andere in de markt actieve partijen.

De minister neemt in de wet energiedistributie een expliciete regeling op inzake de MAP-bijdrage. De MAP-heffing zal de eerste jaren hooguit 2,5% van de tarieven mogen bedragen, in de toekomst kan dit percentage wel veranderd worden. Omdat het MAP bedoeld is voor stimulering van energiebesparing bij vooral de kleinere verbruikers wil de minister de mogelijkheid bieden tot differentiatie van het tarief naar verbruikerscategorie. Om een zuivere besteding van de MAP-gelden te waarborgen zal een verplichte afzonderlijke financiële verslaglegging gaan gelden voor de activiteiten in het kader van het MAP. Verplichte verbruikersraden oefenen toezicht uit op de besteding. Ook wordt de positie van EnergieNed wettelijk verankerd.

De derde nota van wijziging ontvangt veel kritiek bij de bespreking ervan door de vaste commissie van EZ. Bij de kamerleden blijft onduidelijkheid bestaan over de feitelijke taken van de distributiebedrijven, de gewenste maatschappelijke controle, de positie van het MAP, de mogelijke oneerlijke concurrentiepositie en de ruimte die de sector krijgt voor het ondernemen van activiteiten buiten de eigenlijke distributie om. Door de minister wordt in het najaar uitvoerig op de kritiek gereageerd en de concurrentiebepalingen worden in een vierde nota van wijziging aangescherpt. Zo wordt bijvoorbeeld de verplichte betaling van vennootschapsbelasting voor dochters expliciet

vastgelegd en wordt de financiële relatie tussen de moeder- en dochteronderneming onderworpen aan een verplichte accountantscontrole.

EnergieNed mist in het voorstel een kader dat aangeeft hoe de distributiesector en de overheid zich tot elkaar zouden moeten verhouden. Het wetsvoorstel houdt naar haar mening een te gedetailleerde bemoeienis in van de wetgever met sommige activiteiten van de sector. De sector heeft de meeste bezwaren tegen de regels voor mededinging op andere markten. Branche-organisaties bepleiten evenwel een meer stringente regeling.

Overigens staat EZ niet afwijzend tegenover het concept van energiediensten. In juni verschijnt een in opdracht van EZ door het Centrum voor energiebesparing en schone technologie verrichte studie over de mogelijkheden van levering van energiediensten. EZ ziet energiediensten als een middel om energiebesparing en kostenbesparing te bereiken. Zo kan een bijdrage worden geleverd aan de energiebesparingsdoelstellingen.

In februari 1996 wordt de Wet energiedistributie met enkele aanpassingen aangenomen door de Tweede Kamer.

Reorganisaties in de distributiesector

Per 1 januari 1995 zijn er 41 distributiebedrijven in Nederland, nader te onderscheiden 14 enkelvoudige bedrijven en 27 horizontaal geïntegreerde bedrijven die zowel gas en elektriciteit als warmte leveren. Er zijn 18 bedrijven die zich hebben gegroepeerd rond een van de clusters NUON/EDON, Energie Zuid-Nederland en Energie Holland. Van de overige 23 distributiebedrijven werken er 14 voornamelijk enkelvoudige gasbedrijven samen binnen de Coöperatieve Energie Combinatie, Enercom. Bij de distributiesector zijn begin 1995 bijna 26.000 werknemers in dienst. Verwacht wordt echter dat door fusies, samenwerking, hogere efficiëntie en scherpere concurrentie een groot aantal banen in deze sector zal verdwijnen.

Sinds 1 januari 1995 is de fusie tussen het GEB Rotterdam, Gemeenschappelijk Energiebedrijf Zuid-Holland West en Regionaal Energiebedrijf Dordrecht een feit. De drie bedrijven werken nu samen onder de naam Eneco. Ondertussen heeft Eneco samenwerking gezocht met Energiebedrijf Rijswijk/Leidschendam. De twee gaan via een aandelenruil nauwer samenwerken op het gebied van inkoop van energie, milieumaatregelen en netwerkbeheer. Mogelijk resulteert de samenwerking uiteindelijk in een fusie. Eneco startte dergelijke vormen van samenwerking al met Openbaar Nutsbedrijf Schiedam en Energiebedrijf Midden-Holland in Gouda.

In het voorjaar richten de energiebedrijven Energie Delfland, Energie- en Watervoorziening Rijnland en Nutsbedrijf Westland een samenwerkingsverband met de naam Energie Midwest op, voor de gezamenlijke inkoop van elektriciteit. De samenwerking is een reactie op het per 1 januari 1995 ingevoerde contractstelsel, waarbij elk distributiebedrijf van te voren in een contract met de elektriciteitsproducent vast moet leggen hoeveel vermogen zal worden afgenomen in het betreffende jaar. Voor afwijkingen van dit overeengekomen vermogen geldt een boete. Met de gezamenlijke inkoop van elektriciteit wordt het risico van overschrijding of onderschrijding van het vastgestelde vermogen en dus de kans op een boete teruggebracht.

Nieuw is de grensoverschrijdende samenwerking van NV Nutsbedrijf Heerlen met een Duitse collega, Stawag Stadtwerke Aachen. Zij ondertekenen in mei een intentieverklaring waarin wordt vastgelegd dat de bedrijven gaan samenwerken bij de energievoorziening van een grensoverschrijdend bedrijventerrein. In het najaar wordt een vereniging opgericht die een jointventure zal voorbereiden.

Per 1 januari 1996 zal de fusie van vijf Noordhollandse energiebedrijven doorgang vinden. Onder de naam Energie Noord-West NV gaan de energiebedrijven Haarlem, Zaanstreek/Waterland en Amsterdam, gasbedrijf Kop Noord-Holland en het PEN vanaf die datum gezamenlijk verder. Door onderlinge onenigheid over de sterk variërende omvang van de winstafdrachten aan aandeelhouders en bezwaren van de Kamers van Koophandel tegen het feit dat kapitaal van de energiebedrijven doorgesluisd werd naar de lagere overheden, heeft de fusie circa een jaar vertraging opgelopen. Gedeputeerde en Provinciale Staten gaan eind 1995 akkoord met de fusie.

Resultaten Milieuplan Industrie gepresenteerd door Gasunie

Met het verschijnen van het Nationaal Milieubeleidsplan en de Nota Energiebesparing kwam energiebesparing weer in de aandacht. Voor de verschillende doelgroepen werden doelstellingen vastgelegd die gedeeltelijk met meerjarenafspraken invulling zouden moeten krijgen. Deze koers van de overheid was voor Gasunie reden om een eigen Milieu Plan Industrie op te zetten. Immers, de doelgroep industrie was en is met haar omvangrijke gasvraag (12,5 miljard m³ in 1994) een belangrijke afnemer voor de Gasunie. Daarnaast verwachtte Gasunie dat bedrijven in deze sector ondersteuning zouden willen ontvangen bij het inventariseren, analyseren en uitvoeren van mogelijke energiebesparende maatregelen. Het MPI startte in 1991. De aanpak van het MPI is als volgt. Een bedrijf dat deelneemt aan het MPI werkt gedurende een periode van 6 tot 18 maanden nauw samen met medewerkers van Gasunie. Op systematische informatie wordt informatie verzameld over de activiteiten van het bedrijf. Het energiegebruik en de verschillende bedrijfsprocessen worden geïnventariseerd en waar nodig worden opties voor energiebesparing meer nauwgezet bestudeerd. De verschillende plannen worden uitgewerkt tot concrete projecten, waarin ook duidelijk aangegeven wordt wat de energiebesparing zal zijn, welke emissies ontstaan en hoe hoog de kosten liggen. Het bedrijf kan vervolgens tot uitvoering van bepaalde maatregelen overgaan.

In mei 1995 presenteert Gasunie de resultaten van ruim vier jaar MPI. Het MPI blijkt een succesvol initiatief te zijn geweest. Ruim 250 grotere industriële bedrijven namen of nemen nog deel aan het MPI. Onder hen zijn grote concerns als Akzo en Gist Brocades. Belangrijke maatregelen die bij veel afzonderlijke bedrijven voorkwamen zijn aanpassing van de droogprocessen, warmteterugwinning, procesintegratie, inpassing van naverbranders, warmte/kracht en inpassing van warmtepompen. Op grond van het MPI komt Gasunie tot de conclusie dat er een technisch besparingspotentieel is van 25%. Circa tweevijfde van de maatregelen heeft een terugverdientijd die korter is dan drie jaar.

Gasunie zet het MPI de komende jaren voort. Het accent zal enigszins verschuiven. Conform de behoeften van de deelnemers aan het MPI zullen meer dan in het verleden detailstudies worden verricht en zal monitoring van de resultaten extra aandacht krijgen.

Resultaten tweede MAP over 1994

In maart 1994 presenteerde EnergieNed het tweede MAP van de energiedistributiesector. Met de activiteiten in het kader van het MAP sluit de sector aan op de doelstelling van de rijksoverheid: vermindering van de CO₂-emissies in 2000 met minimaal 3% ten opzichte van 1990. De distributiesector heeft in het tweede MAP een maatregelenpakket samengesteld dat in de periode 1991-2000 moet resulteren in een reductie van CO₂-emissies met 17,1 miljoen ton en een vermindering van verzurende emissies met 0,27 miljard zuurequivalenten. Voor het bereiken van de doelstellingen maakt het tweede MAP een onderscheid tussen de vraagzijde (huishoudens, utiliteit en industrie) en de productiezijde (warmtemarkt, warmtedistributie, duurzame energie en overige technieken). Voor de vraagzijde en productiezijde geldt een doelstelling van respectievelijk 6,2 en 10,8 miljoen ton CO₂.

In mei 1995 maakt EnergieNed de resultaten van het tweede MAP over het jaar 1994 bekend. De in 1994 genomen maatregelen zullen resulteren in een vermindering van CO₂-emissies met 1,2 miljoen ton in 2000, voor zuurequivalenten geldt een reductie met 20,5 miljoen. Zoals ook aangegeven in de onderstaande tabel neemt de verbruikszijde 0,45 miljoen ton CO₂ voor haar rekening en de productiezijde 0,75 miljoen ton CO₂. De vermindering van verzurende emissies komt grotendeels toe aan huishoudens en utiliteitsgebouwen. De maatregelen voor de groep huishoudens zijn vergelijkbaar met voorgaande jaren. Verschillende vormen van isolatie en de plaatsing van HR-ketels zijn de belangrijkste maatregelen. Verder leveren de aanschaf van meer energiezuinige apparaten en verlichting, ombouw oliestook, zongericht bouwen en het meer gedragsmatige 'beter huishouden' een goede bijdrage. In de utiliteitssector gaat het bereiken van de doelstellingen wat moeizamer. De distributiesector probeert met behulp van de stimuleringsregelingen ISO-HR en STIMEV maatregelen als isolatie, warmteterugwinning, nieuwe HR-ketels, leidingisolatie, aanpassing of aanleg van verlichtingsinstallaties in deze sector te bevorderen. De resultaten voor de industrie zijn relatief beperkt, de totaal bereikte CO₂-reductie bedraagt 16,3 kton. EnergieNed stelt dat voor de industrie, die pas in het tweede MAP als doelgroep werd geformuleerd, het jaar 1994 als een aanloopjaar moet worden beschouwd. Voor de warmtemarkt is het moratorium warmte/kracht, van februari tot oktober 1994, van grote invloed geweest.

	CO ₂ -reductie in duizend ton CO ₂			
	doelstelling 2000	realisatie 1994	realisatie 1991- 1994	% realisatie 1991-1994
Huishoudens	3.200	287	989	31
Utiliteitsgebouwen	1.800	152	392	22
Industrie	1.300	16	16	1
Warmtemarkt	7.600	349	3.181	42
Duurzame energie	1.100	55	156	14
Overige nieuwe technologieën	500	8	9	2

Stortgas	1.700	339	762	45
Totaal	17.000	1.206	5.504	32

Bron: Resultaten MAP Energiedistributiesector 1994, p. 15, Arnhem, 1995.

Het resulteerde in uitstel van een aantal projecten tot na de planperiode van het MAP, en dat heeft de uitkomsten voor dit onderdeel negatief beïnvloed. Het in 1994 geringe aantal nieuwe projecten op het gebied van warmte/kracht-koppeling en warmtedistributie levert niettemin in 1994 opnieuw de grootste bijdrage aan de CO₂-reductie. Door de plaatsing van kleinschalige warmte/kracht nemen de verzurende emissies enigszins toe in deze sector. Inzake duurzame energie heeft de sector zich een eigen doelstelling opgelegd: in 2000 zal 2,8% van de vraag naar elektriciteit duurzaam moeten worden opgewekt. Windenergie levert de grootste bijdrage aan het bereiken van deze doelstelling, de rol van zonne-energie is zeer gering maar neemt wel toe, biomassa bevindt zich als nieuwe MAP-maatregel nog in de beginfase. Andere nieuwe en innovatieve technologieën, zoals gasexpansie, CO₂-bemesting, voertuigen op aardgas en gebruik van stortgas leiden in 1994 tot 347 kton vermeden CO₂-emissies en 0,7 miljoen vermeden zuurequivalenten. Deze groep maatregelen is wel relatief kostbaar.

Ten behoeve van de MAP-activiteiten betalen energiegebruikers sinds 1991 een zogeheten MAP-toeslag, deze verhoogt de energieprijzen met 0,5 tot 2,0%. In 1994 ontving de distributiesector uit deze toeslag een bedrag van f. 246 miljoen. Een aantal energiebedrijven besteedde daarnaast geld uit eigen middelen aan de MAP-activiteiten. Andere bedrijven daarentegen hielden geld over, dit is gereserveerd voor bezigheden in komende jaren.

EnergieNed constateert dat een aantal ontwikkelingen het verloop van het MAP sterk beïnvloedt. Zo hebben het moratorium en het afschaffen van de subsidies de resultaten aan de productiezijde direct beïnvloed. Verder is het MAP-II nog gebaseerd op de Set van Afspraken, op grond waarvan EZ jaarlijks f. 151 miljoen bijdraagt aan subsidiegelden voor MAP-activiteiten. Dit bedrag is als gevolg van de bezuinigingen gereduceerd tot f. 30 miljoen. In de Reparatiebrief van minister Wijers van juni 1995 wordt wel een aantal compenserende maatregelen genoemd, zoals vrijstelling voor duurzame energie van de energieheffing en bepaalde fiscale maatregelen. De daadwerkelijke gevolgen van de bezuinigingen en compenserende maatregelen moeten nog blijken. Ten derde is door de overheid besloten tot introductie van een regulerende energiebelasting. De distributiesector meent dat deze verhoging van de energieprijzen de geloofwaardigheid van hun beleid richting de klanten ondermijnt. Bovendien acht de sector het effect van de heffing, gezien de lage prijselasticiteit, zeer gering. Voorts buigt EnergieNed zich samen met Sep en Gasunie sinds 1993 over de mogelijkheden tot en uitgangspunten voor een Integraal Milieuplan van de Energiesector (IMES), waarin de afzonderlijke milieuplannen op elkaar zijn afgestemd.

De ontwikkelingen zullen invloed hebben op het verdere verloop van het MAP. EnergieNed geeft aan dat de sector zich, ongeacht deze ontwikkelingen en veranderingen, zal blijven inzetten voor een beter milieu.